A szakmai gyakorlatomat Máltán töltöttem, az Erasmus+ programon vettem részt pár szaktársammal. A kiutazásunkra június 7-én, vasárnap került sor. Nagyon izgatottak voltunk, mert nem tudtuk mire számítsunk. Én személy szerint a kiutazásom előtt egy héttel tudtam meg, hogy hol fogok dolgozni, mivel csomagolásra szakosodtam, ragaszkodtam volna valami hasonló munkához. A szállásunkat és a kinti munkahelyünket egy máltai cég, a Paragon iroda bonyolította le. Az ösztöndíjunk sajnos csak a szállásra volt elég, így a megélhetésünket saját zsebből kellett biztosítanunk. Az árakat tekintve 2-szer, de lehet 3-szor olyan drága ország, mint Magyarország.
A klíma teljesen más, habár a melegre mindenki számított, de a párás levegő néha elviselhetetlen légszomjat okozott, főképpen akkor, ha az ember magas hőt termelő gépek mellett dolgozik, akárcsak én tettem. Tehát munka szempontjából elég nehéz nyáron ott dolgozni és bár reméltem, hogy a „mediterrán mentalitás" az én cégemnél is megmutatkozik… hát csalódás ért. Sok helyen nyáron délutáni „siesta" vagy csak pár órás munkaidő jellemző az elviselhetetlen hőség miatt, én 8-9 órákat dolgoztam megállás nélkül.

Vasárnap reggel értünk Máltára és másnap már mennünk kellett egy tájékoztatóra, ahol elmondták, hogy június 9-én lesz az első munkanap. Kaptunk egy térképet meg pár tanácsot, hogy hogyan juthatunk el oda, ami elég átláthatatlan volt, főleg úgy, hogy még nem ismertük a buszokat és a városokat. Mint utólag kiderült, hiába ismerjük meg a buszokat, a kiírt menetrend úgysem tükrözi a valóságot.
Kedden 10-re kellett az RM Design telephelyére érni, ahol a főnökömet, Ray Mifsudot kellett keresnem. Málta körülbelül akkora, mint Budapest, és a szállásunktól elég messze volt a munkahelyem. Tehát elindultam fél 9-kor, nehogy első nap elkéssek. Hát sikerült. A kb 30 km-es útra, minimum 2 órát kell rászánni, ugyanis egy helyen át kell szállni és a buszok félóránként, van, amelyik óránként járt és még csak nem is menetrend szerint. Mikor már láttam a telefonom navigációján, hogy lassan ott kéne lennem, megkérdeztem a buszsofőrt, hogy jó helyen akarok-e leszállni. Ő állította, hogy nem, és bevitt Zejtun belvárosába, ez volt a város neve ahol a telephely van. Mikor kis lézengés után rájöttem, hogy ez biztos nem a megfelelő hely, megvártam a visszafelé induló buszt és leszálltam ahol eredetileg is terveztem. Hát ott is volt az általam keresett hely, eldugva a világ elől és rögtön egy fél órás késéssel indítottam. Beléptem és rögtön megpillantottam a főnököm. Nem sokáig kellett gondolkoznom, hogy ki ő, mert egy kis iroda volt az épületben egy szoba méretű varroda és egy kisebb helység, ahol én dolgoztam. Az RM Design, Ray Mifsud saját vállakozása, ahol 4 nőt foglalkoztat főállásban, akik a gépeket állítják be, amiken hímzett logókat készítenek

különböző textilből készült termékekre (póló, sapka, ingek). Mint megtudtam, Ray korábban vezető pozíciót töltött be egy hasonló nagy cégnél.

Embroidery machine – hímzőgép

Már első nap meg is tudtam, mit fogok csinálni. Football mezekre kellett „heat press machine” segítségével rányomni a számokat és elejére a logót. Egy különleges anyagot használtam, amelynek 2 oldala másképp viselkedett, mert az alsó oldalát fólia védet. A felső réteg felületén vágtuk ki a kívánt mintát egy vágógép segítségével. A gép összeköttetésben volt a számítógéppel, amin egy úgynevezett MagicCut program segítségével tudtuk megszerkeszteni a kívánt mintát, de akár Corel Draw-ból is importálhattunk azt. A „heat press machine” segítségével (anyagtól függően) általában 180 fokon, 12 másodpercig melegítettük rá azt a tekercselt anyagból kivágott mintát majd eltávolítottuk róla a fóliát. Ezután több ilyen megbízatást kaptam, volt, hogy nekem kellett megtervezni rá a logót is és segítettem a színek kiválasztásában. Nyomtattam chef kötényekre, cégek által megrendelt pólókra, sporteseményre rendelt felsőkre és még sok más hasonló textíliát. A végére már önállóan tudtam kezelni a programokat és a vágógépet is be tudtam üzemelni és működtetni.

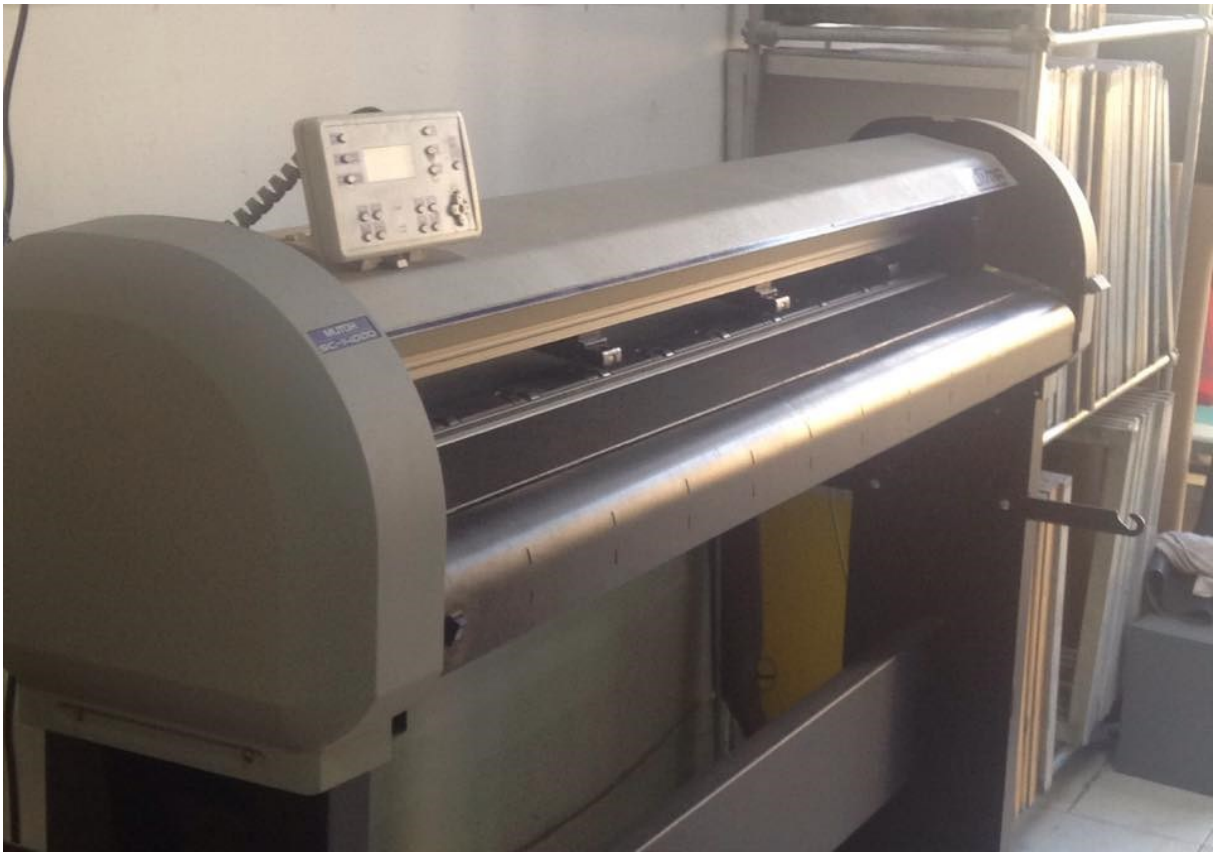

Vágógép

„heat press machine”

Ezt a módszert viszont csak olyan pólók nyomtatásához használtuk, amelyekhez egy, kettő, de legfeljebb három színt kellett felhasználni. Mivel a vágógépbe külön kellett befűzni a tekercselt lapszerű terméket, ezért több színnél ez hosszadalmasabb idő lenne, arról nem is beszélve, hogy az elhelyezése is pontatlan lenne.

Mivel Ray sok megrendelést kap és ő a póló nyomtatásra csak ezt a hőillesztéses módszert használja, ezért egy kedves barátjával van együttműködésben, akikkel megosztják a megrendeléseket. Ez egy családi vállalkozás, a Printart, amit Karl Franz vezetett. Még aznap elvitt Ray bemutatni és tényleg nagyon családias hangulat fogadott. Karl mindössze 28 éves és már saját vállalkozása van. A huga, aki velem egyidős, szintén ott dolgozott és a szülei is segítettek neki, akik emellett a máltai nagy piacon árultál a saját készítésű pólókat.

Itt már sokkal több olyan feladatot kaptam, ami a csomagoláshoz és a grafikához közel áll. Az Adobe Photoshopot és Illustratort használtam, amikkel több névjegykártyát és plakátot szerkesztettem. Mivel a szülők pólókat árultak kaptam egy olyan feladatot is, hogy

szerkesszek pólóra nyomtatható mintákat, amik híres zenekarok, bandákat vagy a logójukat ábrázolnak. Szerkesztettem egy máltai pólót is, ami egy tradicionális halászhajót ábrázol.

Itt, a Printart-nál sokkal több nyomdai gép volt. Az első képen egy nagy plakátnyomtató gép látható és alatta egy laminálló gép, amit én is kipróbálhattam.

Kovács Krisztina - JCQBNA

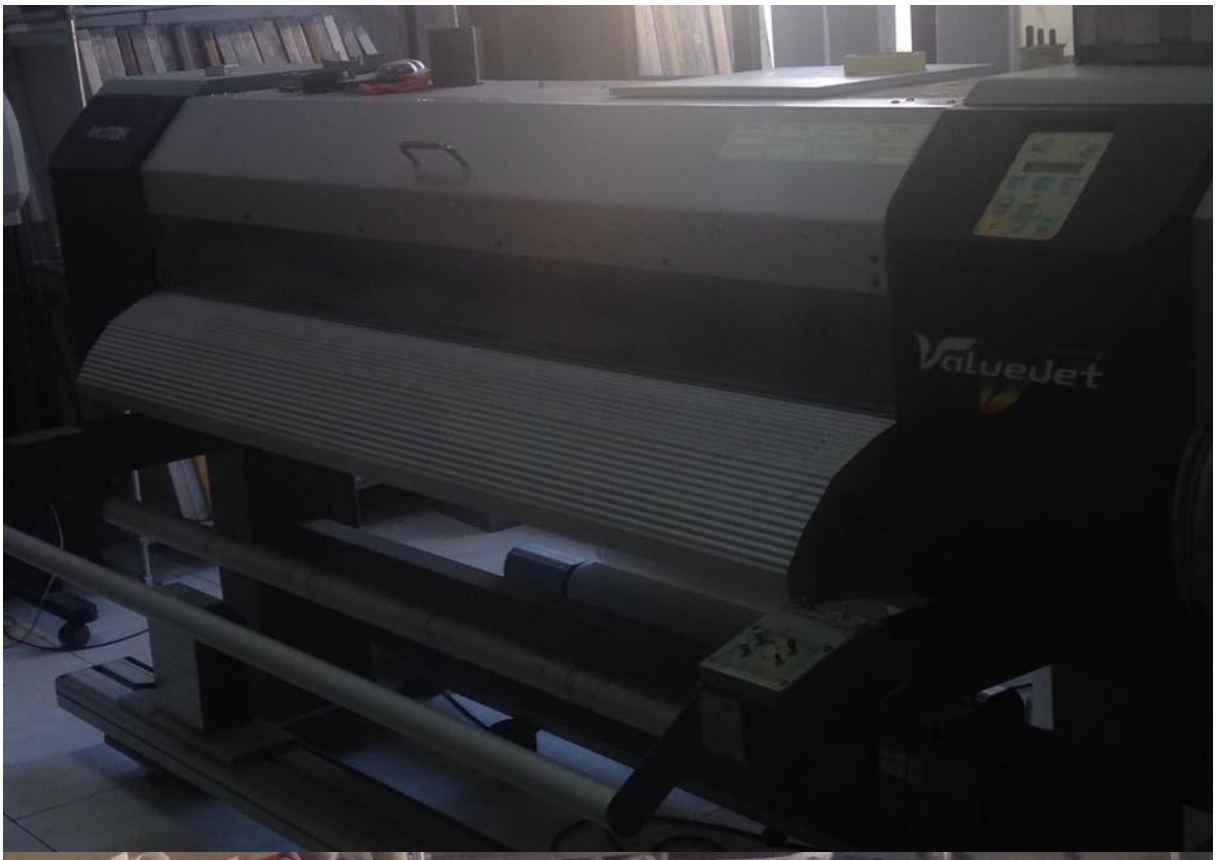

Ezen a gépen Karl huga dolgozott, aki különböző módon nyomtatott pólókra. Egy nagyon finoman szőtt szität használtak, amit olyan anyaggal vontak be, ami a nyomtatott kép vagy szöveget ráhelyezve, UV fény alatt olyan reakciót váltott ki, hogy ahol a nyomdafesték eltakarta a szität az azután vízsugárral lemosva leoldódott az adott területről. Ezek után nem volt mást tenni, mint a keretbe foglal kifeszített szität felrögzíteni és a textilfestéket végighúzni a szitán, ami alatt a póló helyezkedett el. Ezután magas hő hatására megkötött. Ilyen módon nem csak pólóra, de papírra is nyomtak mintákat, amit szintén pólókra tudnak vasalni, ha azt egy speciális por alapú ragasztóval vonnak be. Ha egy sok színből álló képet kéne a pólóra vasalni arra is van megoldás, egyszerűen csak ki kell nyomtatni a képet színesben és először egy fehér anyaggal vonták be, ami többek között ragasztót és festéket tartalmaz illetve erre még jön egy réteg speciális ragasztó.
Tehát többek között grafikai munkákat kaptam, de volt szerencsém megismerni a textilnyomtatás technikáit is.

A munka mellett szereztem pár élményt a hétköznapi Máltából is.
Máltáról mindenkinek a napsütötte tengerpart jut eszébe, viszont sajnos korántsem ebből áll ott az élet, főleg ha az ember 40 fokban dolgozik és naponta órákon keresztül buszozik.

Miután elkezdtünk dolgozni, legalább a tudat megnyugtatott, hogy a hétvégén a tengernél tölthetjük. De idővel rájöttünk, hogy az sem megy olyan könnyen. Júniusban, ahogy megérkeztünk rögtön vettünk a buszra heti jegyet, ami 6,5 euróba került. Ezzel nem is lett volna baj, ha július elsejétől nem szűnt volna meg. Ekkor bevezettek egy olyan kártyát, aminek az igénylési ideje több hét is lehet (ezzel havonta 21 euró volt a diákbérlet) és mivel előtte nem is hallottunk róla, ezért július elején tudtuk megigényelni, tehát 2 hétig 2 órás jegyeket vettem a buszon, aminek darabja 2 euró volt. A turistaszezon közepén jó kis üzlet volt nekik ezt bevezetni. Arról nem is beszélve, hogy volt, hogy 2 óráig utaztunk csak a strandra és kettőt vissza, ami amúgy pár kilométer volt, de vagy busz nem jött, vagy tele volt és ezért nem állt meg, vagy csak dugó volt. Tehát a hétvégi strandolás ebből kifolyólag nem is volt olyan felüdülés, mint vártuk. A főnököm, Ray, mivel messze volt a szállás a munkahelytől, szinte minden nap értem jött és haza is vitt, úgyhogy nagyon figyelmes volt. Ennek csak az volt a hátránya, hogy volt mikor tovább bent kellett maradnia és akkor meg kellett várnom, ami 8-9 óra folyamatos állás után nem volt olyan jó.
Sajnos volt „szerencsém” a rendőrséget is megismerni, mivel június végén a máltai szórakozó negyed közepén kiraboltak, kilopták a táskámból a mobilomat és a pénztárcámat is, minden iratommal együtt. A szórakozóhelyen se kamera nem volt, se a rendőrök nem foglalkoztak velünk. A beharangozott közbiztonság itt el is vette a kedvünket az éjszakai élettől.
Sok szép helyen jártunk és sok nagyon kedves embert ismerhettem meg az alkalmazóim által, viszont mielőtt kimentünk és közben, a szervezőktől nem sok hasznos tanácsot/információt kaptunk, amiket ha tudtunk volna, kellemesebben tölthettük volna el a máltai szakmai gyakorlatunkat.